

Č. 6551.

Obecní zaměstnanci (Slovensko): Bývalý úředník města Trenčína, který se stal úředníkem státním, nemá nároku na vrácení pensijních příspěvků městu zaplacených.

(Nález ze dne 16. května 1927 č. 4313).

V ě c: Jan H. v Trenčíně proti župnímu úřadu v Turč. Sv. Martině o zaplacení pensijních příspěvků.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á .

D ů v o d y: St-l byl začátkem roku 1919 obvodním notářem v I. V březnu téhož roku byl vyrozuměn, že jej ministr pro Slov. jmenoval »dočasně« měst. radou města Trenčína. V roce 1922 jmenovala vláda st-le stát. adm. úředníkem v systemisovaném stavu ob. a obv. notářů na Slov. Usnesením č. 37/17319 z roku 1923 poukázala měst. rada v Trenčíně st-li k výplatě částku 3697 Kč 22 hal., jakožto částku reprezentující pens. příspěvky, které odváděl městu Trenčínu za dobu, kdy byl ve službách tohoto města, odůvodnivši své usnesení tím, že st-l jako býv. měst. úředník státem převzatý nabyl vůči státu pens. nároků a že jest povinen zaplatiti do státní pokladny pens. příspěvky vypadající na dobu, kterou strávil ve službách města. Rozhodnutím z 24. července 1924 vyslovila měst. rada, že st-l jest povinen zmíněnou částku vrátiti. Nař. rozhodnutím potvrdil žal. úřad v pořadí stolic správních toto usnesení měst. rady a uložil st-li, aby zmíněnou částku zaplatil městu spolu se zákonnými úroky ode dne, kdy částka ta byla mu (v r. 1923) vyplacena.

Stížnost na toto rozhodnutí neshledal nss důvodnou:

Jak jde na jevo z odůvodnění nař. rozhodnutí, stojí žal. úřad na stanovisku, že st-l jest proto povinen zaplatiti městu Trenčínu částku 3697 Kč 22 hal. jménem pens. příspěvků, které odváděl městu za dobu, kdy byl k městu ve služ. poměru, a které mu město v roce 1923 vrátilo, že usnesení měst. rady z roku 1923, kterým byly mu pens. příspěvky poukázány k výplatě, nemělo zákonitého podkladu, tedy proto, že vrácení pens. příspěvků v roce 1923 stalo se neprávem.

St-l brojí proti nař. rozhodnutí jedině v tom směru, že není správným stanovisko žal. úřadu, že vrácení pens. příspěvků, vyslovené v usnesení měst. rady z r. 1923, stalo se neprávem.

V tomto směru shledal pak nss:

Žal. úřad opřel své stanovisko, že vrácení pens. příspěvků v roce 1923 stalo se neprávem, o d v a důvody, totiž: 1. že podle § 19 zák. čl. LVIII:1912 a § 18 pens. statutu pro zaměstnance města Trenčína existuje reciprocita mezi státem a městem ohledně pens. nároků zaměstnanců státních a měst., a 2. že podle § 5 tohoto pens. statutu nemohou býti pens. příspěvky, jež měst. zaměstnanec městu odváděl, vráceny v případě, že se dotčený měst. zaměstnanec stal zaměstnancem státním.

Pokud jde o důvod sub 2., slušelo uvážiti:

Podle spisů správních přiznal st-l v řízení správ. sám, že v době, za kterou odváděl městu Trenčínu pens. příspěvky, byl dočasným úředníkem tohoto města. Přiznal tedy v řízení správním sám, že byl — byl i

jen v dočasném — služebním poměru k městu jako městský zaměstnanec. Pokud nyní ve stížnosti tvrdí, že v uvedené době nebyl k městu vůbec ve služ. poměru jako městský zaměstnanec, — tedy ani v dočasném služ. poměru —, nýbrž že byl toliko ve služ. poměru k pravomocnosti, tedy k municipiu (župě), uplatňuje stanovisko po stránce skutkové i právní odchylné od stanoviska, na němž stál v řízení správním. Ke zmíněnému stanovisku nemůže tedy nss vzhledem k ustanovení §§ 5 a 6 zák. o ss vůbec hleděti.

Byl-li však st-l v uvedené době ve služebním poměru k městu jako městský zaměstnanec, pak dlužno otázku, zda byly mu pens. příspěvky, které odváděl městu za dobu trvání tohoto služ. poměru, v roce 1923 právem vráceny, posuzovati výhradně podle § 5 pens. statutu platného pro zaměstnance města Trenčína, totiž statutu z r. 1912, schváleného usnesením býv. mun. výboru býv. župy Trenčínské z 15. května 1913 č. 208/5129. V § 5 tohoto statutu se stanoví, že zaplacené pens. příspěvky nelze — kromě případů vypočtených v tomto statutu — ze žádného titulu vrateti. Tento statut neobsahuje pak ustanovení, z něhož bylo by lze dovoditi, že město jest oprávněno nebo dokonce povinno pens. příspěvky, jež zaplatil jeho zaměstnanec, vrateti mu v případě, že se stal zaměstnancem státním. Z cit. statutu nelze také dovoditi, že by vrácení zaplacených pens. příspěvků nastávalo alespoň v případech, kdy jde o pensijní příspěvky, jež městu odváděla — ať již dobrovolně, ať jsouc k tomu povinna — osoba, která byla k městu toliko v dočasném služ. poměru.

Z toho, co bylo uvedeno, plyne tedy, že vrácení pens. příspěvků vyslovené usnesením měst. rady z r. 1923 stalo se, jak žal. úřad uvádí, neprávem, neboť vrácení to přičilo se ustanovení § 5 cit. pens. statutu. Pokud tedy žal. úřad opřel své stanovisko, že vrácení pens. příspěvků stalo se v r. 1923 neprávem, o ustanovení § 5 cit. statutu, tudíž o důvod uvedený svrchu sub 2., jest nař. rozhodnutí v souhlasu se zákonem.

Ale pak nemusel se nss zabývati otázkou, zdali jest v souhlasu se zákonem, že žal. úřad své stanovisko opírá také o důvod uvedený svrchu sub 1., neboť i kdyby tomu tak nebylo, nemohl by st-l dosíci cíle, jehož stížností svou sleduje — totiž zrušení nař. rozhodnutí —, když, jak svrchu bylo dovozeno, odpovídá nař. rozhodnutí zákonu, pokud se opírá o důvod sub 2.

č. 6552.

Zemští zaměstnanci: K otázce rozdílu mezi služebním poměrem veřejnoprávním a soukromoprávním.

(Nález ze dne 16. května 1927 č. 6550).

V ě c: Ferdinand R. v Opavě proti zemské správní komisi v Opavě stran diet.

V ý r o k: Stížnost se odmítá jako nepřipustná.

D ů v o d y: St-l byl dne 1. února 1915 přijat do služeb slezského zem. výboru jako dočasný správce domu v zem. ústavu choromyslných